

Moartea lui Isus ca jertfă

Cum pot fi înțelese în mod corespunzător diferitele imagini și expresii biblice cu care autorii descriu mântuirea noastră prin Isus? Ce înseamnă că Isus S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru noi? Care este importanța sângelui lui Isus? Care este mesajul pe care aceste imagini îl transmit în ceea ce privește viața creștină și relația noastră cu Dumnezeu?

Cuprins:

- 1 Moartea lui Isus: Răscumpărarea noastră
- 2. Isus: Mielul de Paște
- 3 Isus: Jertfă, Preot și "Scaun al îndurării"
 - 3.1 Isus: Jertfă
 - 3.2 Isus: Preot
 - 3.3 Isus: "Scaun al îndurării"
 - 3.4 Sângele lui Isus
 - 3.5 O jertfă umană?
 - 3.6 În ce sens a fost necesară moartea lui Isus?
- 4 Isus: Biruitorul

✝ 1 Moartea lui Isus: Răscumpărarea noastră

În timp ce Isus era în drum spre Ierusalim, doi dintre ucenicii săi s-au apropiat de El cu cererea de a ocupa o slujbă nobilă în Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, Isus a arătat scopul misiunii Sale:

Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți! (Marcu 10:45)

În timp ce Isus sărbătorea ultimul Paște împreună cu ucenicii Săi, în seara dinaintea morții Sale, probabil nu la mult timp după ce rostise aceste cuvinte, El a instaurat Cina Domnului și a lăsat-o drept legământ cu toți cei care Îl vor urma. Cuvintele pe care le-a spus Isus cu privire la pâine și vin arată cum a interpretat Isus moartea Sa:

Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. „Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi.“ (Luca 22:19-20)

Isus a fost pe deplin conștient de faptul că moartea Sa nu a fost doar un accident sau o tragedie neașteptată. De asemenea, era conștient că nu era pur și simplu victima unei nedreptăți judiciare. **El însuși și-a dat trupul și sângele pentru noi.**

El a fost trimis de Dumnezeu să-și dea viața pentru noi:

Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci

o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu. (Ioan 10:17-18)

Faptul că și-a dat viața nu înseamnă că și-a căutat propria moarte. El a venit să lumineze pe toți oamenii (Ioan 1:9). A venit cu bucurie să vindece pe cei cu inima zdrobită, să-i elibereze pe captivi și să vestească anul de îndurare al Domnului (Luca 4:18-19). Dar ai Săi nu L-au primit (Ioan 1:11). Au răspuns cu ură și dispreț bunătății lui Dumnezeu care s-a manifestat prin Fiul Său, dar El nu s-a opus răutății oamenilor (Isaia 50:6, 53:7). Fiind în totalitate înrădăcinat în dragostea Tatălui, Isus s-a supus de bună voie răutății dușmanilor Săi, întorcând răul în bine și aducând eliberare (Geneza 50:20). Isus, în ascultare față de voia Tatălui, a acceptat și a băut acest pahar, care, prin mila lui Dumnezeu, a devenit paharul noului legământ (Luca 22:20). Astfel și-a exprimat devotamentul față de Tatăl și dragostea Sa pentru oameni. Isus, a cărui viață a fost de la început dragoste și devotament, S-a dăruit chiar până la moarte.

Scopul Lui a fost libertatea noastră:

„Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului... Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi. “ (Ioan 8:34,36)

Isus a văzut moartea Lui ca o îndeplinire a acestui scop. De aceea a numit moartea Sa „răscumpărare pentru mulți”. În antichitate, când cineva dorea să elibereze un rob, el trebuia să plătească un preț de răscumpărare. Isus a murit pentru libertatea noastră. De aceea, moartea Sa este o răscumpărare pentru noi. Încercarea de a determina cui i s-a plătit răscumpărarea - lui Dumnezeu sau lui Satan - înseamnă a interpreta literal metafora pe care Isus a folosit-o și a înțelege greșit afirmația lui Isus. Când Dumnezeu „a răscumpărat” [1] pe poporul Său, Israel, din robia egipteană, nu s-a pus întrebarea pentru cine a fost plătit prețul.

În Psalmul 49:15 psalmistul se roagă astfel:

Dar Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din mâna Locuinței morților, pentru că mă va primi. (Versiunea GBV 2001)

Plin de încredere, psalmistul așteaptă cu nerăbdare să fie eliberat de la moarte și să aibă parte de înviere și de părăsirea veșnică cu Dumnezeu. Cu toate acestea, nu a întrebat cu ce preț îl va răscumpăra Dumnezeu de puterea morții. El însuși probabil ar fi fost uimit de o astfel de întrebare.

Cui ar fi trebuit să plătească Isus această răscumpărare? Lui Satan?[2] Aceasta ar presupune, pe de o parte, că Satan este stăpânitorul de drept al umanității căzute și, pe de altă parte, că Dumnezeu este un „partener de afaceri” egal. Pentru prima idee nu există nicio bază biblică. Iar al doilea gând, că Satan ar fi partenerul egal al lui Dumnezeu, este o blasfemie.

A avut Dumnezeu nevoie ca Isus să-i plătească un preț de răscumpărare? Trebuia ca Isus să răscumpere omenirea de sub jugul mâniei lui Dumnezeu? Aceasta ar fi o blasfemie și mai mare decât cea anterioară! Dumnezeu, care este dragoste în sine, cum ar putea ține oamenii în robie?

Dar dreptatea lui Dumnezeu nu cere o pedeapsă dreaptă pentru păcate? Nu a purtat Isus, prin moartea Sa, pedeapsa cuvenită pentru toate păcatele, satisfacând dreptatea lui Dumnezeu?

Conceptul unui Dumnezeu care nu poate să-și învingă „personalitatea divizată”, de milă iubitoare și indignare mânioasă, decât prin sacrificarea propriului Său Fiu este un produs al fanteziei (in)umane care nu are nicio legătură cu Dumnezeul pe care ni L-a revelat Isus.

La urmă, a trimis la ei pe fiul Său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!” Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.” Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. *(Matei 21:37-39)*

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să ne împace **pe noi** cu El – deoarece prin păcatele noastre am devenit dușmanii Lui – și nu pentru a-și rezolva propriul conflict interior între mânia Sa dreaptă și iubirea milostivă! Dumnezeu este dragoste deplină, iar dreptatea Lui nu este altceva decât iubirea dăruitoare de sine pe care ne-a făcut-o cunoscută prin devotamentul lui Isus.

De aceea, tocmai în suferință și moarte, Dumnezeu a fost cel mai aproape de Isus:

Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut. *(Ioan 8:29)*

Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine. *(Ioan 16:32)*

...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. *(2 Corinteni 5:19)*

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. *(Coloseni 1:19-20)*

Ce înseamnă atunci cuvintele lui Isus din Matei 27:46?

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, lama sabactani?“, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Trebuie să înțelegem aceste prime cuvinte ale Psalmului 22 pe care Isus le-a citat în contextul întregului psalm. În mijlocul unei situații extrem de disperate, în care s-ar părea că Dumnezeu l-a părăsit pe cel neprihănit, credinciosul prigonit se întoarce cu încredere deplină spre Dumnezeu, care îl eliberează. Psalmul se încheie cu mulțumire și laudă:

Căci El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit și nu-Și ascunde fața de el, ci îl ascultă când strigă către El. *(Psalmul 22:24)*

Psalmul 22 nu vorbește despre un om neprihănit despărțit de Dumnezeu (fie prin păcatele lui sau ale altora), ci despre credinciosul prigonit de oamenii răi. **Tocmai în necaz și în suferință, când prezența lui Dumnezeu pare să lipsească, Dumnezeu este foarte aproape de ai Săi.**

✠ 2. Isus: Mielul de Paște

Curățați drojdia veche, ca să fiți un aluat nou, fără drojdie, cum de fapt și sunteți, întrucât Cristos, Mielul nostru de Paște, a fost jertfit. Așadar, să sărbătorim nu cu drojdia veche, nici cu drojdia răutății și ticăloșiei, ci cu azimele sincerității și adevărului.
(1 Corinteni 5:7-8, Noua traducere în limba română)

Cu aceste cuvinte, Pavel i-a mustrat pe credincioșii din Corint, deoarece nu au exclus din biserică o persoană care trăia într-un păcat grav. Pavel aplică sărbătoarea pascală a evreilor – numită și Sărbătoarea Azimilor, a pâinii nedospite – la biserică. Ce intenționa să spună?

Pe de o parte, intenția sa a fost să arate puritatea bisericii. La fel cum tot aluatul dospit trebuia înlăturat din casele israeliților înainte de sărbătoare, în același fel, toată răutatea și murdăria trebuiau îndepărtate din biserică și din viața fiecărui creștin.

Pe de altă parte, făcând referire la Isus ca mielul de Paște jertfit, el face aluzie la eliberarea noastră. Paștele a fost sărbătoarea eliberării națiunii Israel din robia egipteană. Mielul nostru de Paște, Isus, ne-a eliberat din robia păcatului. Prin urmare, nici creștini nu pot să rămână în păcatele lor anterioare și nici biserică nu poate tolera în mijlocul ei pe cei care nu prețuiesc libertatea oferită de Isus.

Aici nu este vorba despre conceptele de plată a răscumpărării sau de pedepsire a păcatelor. Israelii nu au asociat aceste concepte cu mielul de Paște. Paștele era sărbătoarea eliberării. Creștinii trebuie să trăiască în libertatea pe care le-a acordat-o Isus prin dăruirea Sa.

✠ 3 Isus: Jertfă, Preot și "Scaun al îndurării"

✠ 3.1 Isus: Jertfă

În Noul Testament există numeroase pasaje în care moartea lui Isus este comparată cu o jertfă:

Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros — lui Dumnezeu. (Efeseni 5:2)

...care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși. (Evrei 7:27)

...cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu! (Evrei 9:14)

Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățate în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățate cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după

aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă. (*Evrei 9:23-28*)

De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!“ După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinosuri, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat“ (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu.“ El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie“ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna. Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. (*Evrei 10:5-14*)

Pasaje ca acestea se găsesc mai ales în Scrisoarea către Evrei. Scriitorul intenționează să explice cititorilor săi creștini evrei că jertfele Vechiului Testament nu mai sunt valabile odată cu mântuirea adusă de Isus. Astfel, Barnaba [3] compară moartea lui Isus cu jertfele Vechiului Legământ, în special cu jertfa din Ziua ispășirii (Yom Kippur), arătând că jertfa lui Isus este singura care poate înlătura cu adevărat păcatele, spre deosebire de jertfele Vechiului Testament. De ce a putut jertfa lui Isus să aducă o iertare deplină? Barnaba răspunde la această întrebare cu un citat din Psalmul 40:7-8:

„Iată-mă că vin! — vreau să fac voia Ta, Dumnezeu!“

Moartea lui Isus a fost rezultatul vieții Sale sfinte. El a venit să facă voia lui Dumnezeu de la prima până la ultima Lui suflare pe acest pământ. **Nu moartea Lui în sine sau sângele Său vărsat ne mântuiește.** Dăruirea iubitoare a lui Isus s-a manifestat mai întâi prin întruparea Sa, apoi în viața Lui ascultătoare, devotată și a atins cel mai înalt punct odată cu moartea Sa. Aceasta este jertfa plăcută lui Dumnezeu care ne va elibera de păcatele noastre dacă răspundem apropierei Lui iertătoare cu apropierea noastră.

Referirea pe care o face Pavel la jertfa lui Isus în Efeseni 5:2 trebuie înțeleasă în context:

Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu. (*Efeseni 5:1-2*)

Dragostea și dăruirea Lui este modelul după care trebuie să iubim și noi; dăruirea Sa este un exemplu pentru dăruirea noastră. În versetele următoare Pavel explică în ce constă această viață de devotament: puritate, modestie, sobrietate, sinceritate — o viață în care Dumnezeu este glorificat. Comparația cu o jertfă exprimă faptul că tot ceea ce a făcut Isus, fie prin viața Sa, fie prin moartea Sa, a adus mulțumire și glorie lui Dumnezeu.

Prin urmare, găsim pasaje în Biblie care compară viața noastră creștină cu o jertfă de sacrificiu, fără a fi nevoie să conchidem că fiecare creștin ar trebui să moară ca martir.

Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. (*Romani 12:1*)

Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac. (*Evrei 13:15-16*)

Un pasaj potrivit în acest context, care nu folosește simbolul jertfelor, este cel din prima epistolă a lui Ioan:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. (*1 Ioan 3:16*)

De asemenea, Efeseni 5:25-27:

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

Dacă comparăm devotamentul lui Isus cu cel al unui soț iubitor, este evident că scopul dăruirii lui nu este moartea, ci devotamentul zilnic față de soția sa, viața împreună. Cu toate acestea, într-o situație periculoasă, el ar fi dispus să își riște viața pentru a-și salva soția, la fel cum **bunul păstor își dă viața pentru oi** și nu fuge când vede lupul venind (Ioan 10:11-12). Tot așa Isus Și-a dat viața pentru noi și ne-a mântuit.

⚓ 3.2 Isus: Preot

În Scrisoarea către Evrei, Isus nu este comparat numai cu jertfa din Ziua ispășirii, ci și cu marele preot, căruia i s-a permis să intre în Locul Preasfânt o dată pe an în această zi.

A fost datoria preoților Vechiului Testament să fie mijlocitori între Dumnezeu și oameni. Preoții au adus rugăciunile oamenilor înaintea lui Dumnezeu prin jertfe. Ei au oferit, de asemenea, jertfe pentru păcat încercând să acopere prăpastia care s-a creat între Dumnezeu și om prin păcat. Datorită faptului că preoții înșiși au fost păcătoși nu au putut îndeplini acest rol decât într-un sens foarte limitat. Doar Isus, care este Dumnezeu și om într-o singură persoană și care nu a păcătuit niciodată, a fost capabil să construiască podul perfect între Dumnezeu și om. El însuși este podul dintre Dumnezeu și om — singurul mijlocitor.

Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adeverit la vremea convenită. (*1 Timotei 2:5-6*)

Ca om, Isus este pe deplin de partea noastră. El cunoaște toate slăbiciunile și ispitele noastre.

Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. (*Evrei 4:15, Versiunea GBV 2001*)

De aceea El este cel care ne poate ajuta în suferințele și slăbiciunile noastre. El nu a păcătuit niciodată, în

ciuda faptului că a fost ispitit în toate felurile, și astfel ne dă putere să biruim păcatul în viața noastră. El este un Mare Preot sfânt.

Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși. (Evrei 7:26-27)

Prin învierea Sa a învins moartea și trăiește pentru totdeauna.

De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei. (Evrei 7:25)

Isus este Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23). El este Dumnezeu care a devenit om.

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl. (Ioan 1:14)

✠ 3.3 Isus: ”Scaun al îndurării”

Imaginea sărbătorii Yom Kippur din Vechiul Testament (în traduceri românești *ispășirii* – vezi Levitic 16) a fost folosită în Noul Testament în diferite moduri pentru a exprima noi aspecte ale mântuirii lui Isus. Isus nu este înfățișat doar ca Jertfă și Mare Preot, ci și ca ”Scaun al îndurării”.

În Scrisoarea către Romani Pavel scrie:

Dar acum, fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți; o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire [Lit. „scaun al îndurării”, în greacă: *hilasterion*] [4], prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus. (Romani 3:21-26, *Versiunea GBV 2001*)

În pasajul de mai sus, Pavel folosește cuvântul grecesc *hilasterion* în versetul 25, pe care cele mai cunoscute traduceri românești îl redau prin ”jertfă de ispășire” sau ”ispășire”. Cuvântul ”ispășire” implică ideea că Dumnezeu așteaptă o compensație sau o satisfacție pentru nedreptatea pe care i-am cauzat-o prin păcatele noastre. Această abordare este străină de conceptul biblic, pentru că Dumnezeu însuși este Cel care ne ia păcatele. Nu Dumnezeu este Cel care trebuie să se împace cu noi, ci noi trebuie să ne împăcăm cu Dumnezeu.

Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El

prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. (*2Corinteni 5:17-21*)

De fapt, cuvântul grecesc *hilasterion* face referire la **capacul** care acoperea Chivotul Legământului. O singură dată pe an marele preot stropea capacul cu sângele țapului sacrificat (Levitic 16:15-16), act ce simboliza iertarea păcatelor poporului Israel și împăcarea cu Dumnezeu, așa cum citim în Levitic 16:30:

Căci în ziua aceasta *se va face ispășire* (în traducere proprie: *împăcare*) pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului.

În Noul Testament, în afară de Romani 3:25, cuvântul *hilasterion* se găsește doar în Evrei 9:5 și se referă în mod clar la capacul Chivotului Legământului:

...deasupra erau heruvimii slavei, umbrind scaunul îndurării. Nu este timpul să vorbim acum cu de-amănuntul despre ele. (*Versiunea GBV 1990*)

În Vechiul Testament, capacul Chivotului Legământului este și locul unde Dumnezeu S-a întâlnit cu omul și unde S-a revelat. Iată câteva exemple:

Și să pui scaunul îndurării deasupra chivotului, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da. Și Mă voi întâlni cu tine acolo și voi vorbi cu tine de pe scaunul îndurării, dintre cei doi heruvimi care sunt deasupra chivotului mărturiei, orice îți voi porunci pentru fiii lui Israel. (*Exod 25:21-22, Versiunea GBV 2001*)

Și când intra Moise în cortul întâlnirii ca să-I vorbească, auzea glasul vorbindu-i de pe scaunul îndurării, care era deasupra chivotului mărturiei, dintre cei doi heruvimi. Și vorbea cu El. (*Numeri 7:89, Versiunea GBV 2001*)

Și Domnul a zis lui Moise: „Vorbește lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în sfântul locaș, înăuntrul perdelei dinaintea scaunului îndurării, care este peste chivot, ca să nu moară; pentru că Mă voi arăta în nor deasupra scaunului îndurării. (*Levitic 16:2, Versiunea GBV 2001*)

Prin urmare, pasajul din Romani 3:25-26 descrie modul în care Dumnezeu l-a rânduit pe Isus ca loc al întâlnirii noastre cu El, revelația și împăcarea cu Dumnezeu.

Sângele lui Isus este viața eternă pe care o primim de la El. Primim această viață dacă credem în El și îl urmăm. Prin moartea și învierea lui Isus, Dumnezeu s-a făcut cunoscut pe Sine ca Cel care se apropie de noi și ne oferă împăcarea cu El.

Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

(Evrei 4:14-16)

Faptul că în Noul Testament Isus este înfățișat ca *Mare Preot*, *Jertfă* și chiar ca *Scaun al Îndurării* arată că autorii au preluat diferite aspecte ale ritualurilor evreiești regăsite la sărbătoarea Yom Kippur. Toate aceste imagini vin să întărească faptul că prin Isus am fost împăcați cu Dumnezeu și nicidecum nu trebuie să le interpretăm literal.

Interesant este faptul că Noul Testament nu l-a comparat pe Isus cu țapul izgonit în pustiu, pe capul căruia marele preot a "pus" păcatele poporului (Levitic 16:21-22) așa cum unii obișnuiesc să o facă. În Vechiul Testament de asemenea, împăcarea a fost adusă prin țapul cel jertfit și nu prin țapul izgonit în pustiu. Țapul „pentru Azazel” (Levitic 16:8) a simbolizat înlăturarea păcatelor și nimic mai mult. Isus nu este țapul nostru ispășitor; El este Preotul și Domnul nostru.

✠ 3.4 Sângele lui Isus

La instituirea Cinei Domnului, Isus a vorbit despre sângele Său ca despre "sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor" (Matei 26:28). Pornind de la cuvintele lui Isus, și apostolii, în scrierile lor, vorbesc despre sângele Lui folosind aceleași expresii. Menționăm mai jos câteva exemple:

...pe care Dumnezeu l-a rânduit ca ispășire [Lit. „scaun al îndurării“], prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în încredințarea lui Dumnezeu. (*Romani 3:25, Versiunea GBV 2001*)

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său... (*Efeseni 1:7*)

...făcând pace prin sângele crucii Lui. (*Coloseni 1:20*)

...cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu! (*Evrei 9:14*)

...ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. (*1 Petru 1:19*)

Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (*1 Ioan 1:7*)

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. (*Apocalipsa 5:9*)

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. (*Apocalipsa 12:11*)

Această listă din Noul Testament, care poate fi completată și cu alte exemple, arată ce mare importanță au atribuit apostolii sângelui lui Isus. Prin sângele Lui avem mântuirea, iertarea păcatelor, am fost răscumpărați și curățați. Prin sângele Mielului biruim. Sângele nu se referă în sens fizic la lichidul din corp. Acest lucru este evident și din expresia „prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1:20). Pierderea de sânge în timpul răstignirii — deși aceasta a fost o pedeapsă foarte crudă — nu se poate compara în această privință cu alte forme de execuție, cum ar fi decapitarea.

Două pasaje din Vechiul Testament ne-ar putea ajuta în clarificarea acestui punct:

Căci viața oricărui trup stă în sângele lui care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: „Să nu mâncați sângele niciunui trup; căci viața oricărui trup este sângele lui: oricine va mânca din el va fi nimicit.” (*Levitic 17:14*)

Numai, vezi să nu cumva să mănânci sângele, căci sângele este viața (în ebraică: *nefes* = *suflet*); și să nu mănânci sufletul împreună cu carnea. (*Deuteronom 12:23*)

Nici unul dintre aceste pasaje nu vorbește despre sângele oamenilor, ci despre sângele animalelor. Motivul pentru care în Vechiul Testament se interzice consumul de sânge este faptul că viața fiecărei creaturi este în sângele ei. Adică sângele este viața sa (sau forța, vitalitatea). Această relație între sânge și viață constituie probabil baza pentru înțelegerea sângelui în jertfele Vechiului Testament. Scopul jertfelor nu a fost să omoare un animal în locul păcătosului însuși, ci a exprimat dorința persoanei respective de a se apropia de Dumnezeu și a-I dăruia tot ce are mai bun, adică viața sa. Credinciosul îi dă înapoi viața Creatorului vieții. [5]

Ceea ce a ucis păcatul este adus la viață de către Dumnezeu. Sângele este un simbol al puterii dătătoare de viață a lui Dumnezeu.

Acest gând ne ajută să înțelegem valoarea sângelui lui Isus. Sângele Său reprezintă viața Sa, pe care a dat-o pentru noi. Și-a vărsat sângele, adică s-a dat pe Sine pentru noi, până la moarte. Prin devotamentul Său avem iertare, suntem curățați de păcate și avem puterea să biruim.

Isus nu a fost numai om. În El, Dumnezeu a venit la noi în formă umană. Sângele, ca simbol al vieții, este, prin urmare, un simbol al vieții divine care ne-a fost dată în Isus.

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești [6], după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. (*2 Petru 1:3-4*)

Vorbește Evrei 9:22 despre necesitatea absolută a vărsării de sânge pentru ca păcatul să fie iertat?

Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare. (*Evrei 9:22*)

Expresia „după Lege” ne oferă un indiciu că scopul autorului nu este de a formula un principiu universal, potrivit căruia Dumnezeu este incapabil să ierte fără vărsare de sânge. [7] Barnaba vrea să sugereze că sângele a jucat un rol major în ritualul Vechiului Testament și că iertarea păcatelor a fost în general asociată cu vărsarea de sânge. Dar chiar și în Vechiul Testament găsim pasaje în care Dumnezeu a iertat păcatele fără vărsare de sânge, de exemplu în jertfele pentru păcat aduse de israeliții săraci (*Levitic 5:11*) sau în

urma păcatului lui David, atunci când profetul Natan l-a asigurat de iertarea lui Dumnezeu fără a cere nicio jertfă (2 Samuel 12:13). Mai mult, în Psalmul 32 și 103 psalmișii Îl laudă pe Dumnezeu pentru iertarea Lui și nu fac nicio referire la jertfă sau la vărsare de sânge.

În Noul Testament, Ioan Botezătorul a propăvăduit iertarea păcatelor doar cu o singură condiție — pocăința, exprimată prin semnul botezului (*Luca 3:3-18*).

De asemenea, Isus a iertat păcatele, fără să fie nevoie de o jertfă sângeroasă (Marcu 2:1-11; Luca 7:47-48). Isus a arătat în mod repetat că Dumnezeu ne poate ierta păcatele doar dacă și noi, la rândul nostru, suntem gata să iertăm păcatele altora (Matei 6:14-15, 18:21-35).

Există un episod interesant din viața lui David:

David a avut o dorință și a zis: „Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?”. Atunci cei trei viteji au trecut prin tabăra filistenilor și au scos apă din fântâna de la poarta Betleemului. Au adus-o și au dat-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea și a vărsat-o înaintea Domnului. El a zis: „Departă de mine, Doamne, gândul să fac lucrul acesta! Să beau sângele oamenilor acestora care s-au dus cu primejdia vieții lor?” Și n-a vrut s-o bea. Iată ce au făcut acești trei viteji. (*2 Samuel 23:15-17*)

Vitejii lui David și-au riscat viața pentru a-i aduce apa dorită. De aceea, David numește această apă sângele lor. Acești oameni și-au dat sângele pentru David, dar fără a pierde nicio picătură de sânge.

Această relație dintre sânge, viață și ascultare este bine ilustrată în următorul pasaj:

9. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin **sângele Lui**, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. [...]

18...deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură **dreptate** împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții.

19. Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin **ascultarea** Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepecți. (*Romani 5:9, 18-19, Versiunea GBV, 2001*)

versetul 9: îndreptățiți prin sângele lui Isus

versetul 18: îndreptățiți prin dreptatea lui Isus

versetul 19: îndreptățiți prin ascultarea lui Isus

Isus și-a dat sângele pentru noi. Valoarea mântuirii se găsește în dragostea, devotamentul și sfințenia Domnului nostru. Dumnezeu nu este interesat de câțiva litri de lichid. El nu este un idol setos de sânge care trebuie potolit printr-un ritual barbar. Întreaga Sa ființă este iubire și din această iubire S-a dat pe Sine pentru noi în Fiul Său. El așteaptă să răspundem la dragostea Lui cu propria noastră dragoste și devotament, pe care El însuși vrea să le lucreze în noi.

Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin. (*Evrei 13:20-21*)

✠ 3.5 O jertfă umană?

Nu doar în secolul al 21-lea sacrificiul uman este considerat o atrocitate barbară. Deja din timpul Vechiului Testament israeliților le era strict interzisă practicarea unor astfel de ritualuri.

Un exemplu se găsește în Ieremia 7:31:

Au zidit și locuri înalte la Tofet, în valea Ben-Hinom, ca să-și ardă în foc pe fiii și fiicele lor: lucru pe care Eu nu-l poruncisem și nici nu-Mi trecuse prin minte.

Practica sacrificiului uman răspândită la popoarele canaanite a fost strict interzisă israeliților. Era în contradicție absolută cu voia lui Dumnezeu, nici prin gând nu-l trecuse așa ceva! Chiar povestirea despre jertfa lui Avraam din Geneza 22 demonstrează că Dumnezeu nu a dorit moartea lui Isaac. Ceea ce ceruse Dumnezeu de la Avraam era disponibilitatea de a renunța chiar la singurul său fiu, fiul promisiunii, iar nu jertfirea lui.

Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” (*Geneza 22:12*)

Avraam a avut nevoie să înțeleagă faptul că fiul său nu este proprietatea sa, ci darul lui Dumnezeu și purtătorul promisiunii și pentru aceasta trebuie să-l pună pe deplin la dispoziția lui Dumnezeu. Avraam a fost gata să-i dăruiască lui Dumnezeu tot ce avea el mai scump și ce iubea mai mult. Această atitudine este jertfa plăcută lui Dumnezeu, o chemare adresată tuturor creștinilor:

Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. (*Romani 12:1*)

Singurul „sacrificiu uman” plăcut lui Dumnezeu din Vechiul Testament este în Numeri 8:11-15

Aaron să legene pe leviți într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca un dar legănat din partea copiilor lui Israel; și să fie închinați astfel în slujba Domnului. Leviții să-și pună mâinile pe capul vițelilor și să aduci unul ca jertfă de ispășire, și altul ca ardere de tot, ca să faci ispășire pentru leviți. Să pui pe leviți în picioare, înaintea lui Aaron și înaintea fiilor lui, și să-i legeni într-o parte și într-alta, ca un dar legănat Domnului. Așa să despartiți pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel; și leviții vor fi ai Mei. După aceea, leviții să vină să facă slujbă în Cortul întâlnirii. Astfel să-i cureți și să-i legeni într-o parte și într-alta, ca un dar legănat. (*Numeri 8:11-15*)

Leviții sunt oferți ca un „dar legănat” Domnului. Cu toate acestea, darul legănat nu a constat în uciderea celor doi viței, ci în slujba leviților. Leviții erau moștenirea de preț a lui Dumnezeu — întreaga lor slujbă era

o jertfă plăcută Lui. Însă, un dar mult mai perfect decât leviții, care aveau nevoie să jertfească pentru propriile lor păcate, a fost Isus. Slujirea Lui a întrecut cu mult pe cea a leviților.

Chiar dacă oamenii ar fi ascultat chemarea lui Isus de a se pocăi și nu L-ar fi ucis pe Isus, chiar și atunci viața Lui ar fi fost sacrificiul perfect pentru mântuirea lumii — un sacrificiu uman fără sânge.

✚ 3.6 În ce sens a fost necesară moartea lui Isus?

Numeroase pasaje din Noul Testament vorbesc despre mântuirea noastră prin moartea lui Isus. Oare înseamnă aceasta că Dumnezeu nu ne-ar fi putut mântui dacă Fiul Său cel nevinovat nu ar fi fost ucis? Trebuie să avem în vedere faptul că scriitorii Noului Testament au luat moartea și învierea lui Isus ca pe un fapt împlinit. Ei nu speculează despre modalități alternative prin care Dumnezeu ar fi putut aduce mântuirea. În acest sens am dori să menționăm câteva idei care trebuie luate în considerare.

Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. *(1 Corinteni 2:6-8)*

Dacă „fruntașii veacului acestuia” ar fi înțeles înțelepciunea lui Dumnezeu, nu l-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Altfel spus, chiar dacă Isus nu ar fi fost ucis, aceasta nu ar fi fost în contradicție cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu a fost și este pocăința tuturor oamenilor (1 Timotei 2:4). Dacă conducătorii evreilor ar fi ascultat de vocea lui Dumnezeu care le vorbea prin Isus și dacă poporul Israel ar fi crezut în Mesia cel promis, cu siguranță nici atunci mântuirea nu ar fi eșuat. Dumnezeu nu are nevoie de rău pentru a face bine!

Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi? Osânda acestor oameni este dreaptă. *(Romani 3:8)*

Isus Însuși a arătat în mod clar că scopul venirii Sale a fost să-i conducă pe oameni înapoi la Dumnezeu, așa cum vedem în pilda lucrătorilor viei:

La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!” *(Matei 21:37)*

... sau în Matei 23:37:

Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! *(Matei 23:37)*

Isus era pe deplin conștient de răutatea oamenilor la care Îl trimisese Tatăl Său. Dar El a răspuns cu iubire la răutatea lor, cu o iubire care a fost gata să se jertfească până la moarte. De aceea, cât de bine ar fi fost dacă oamenii ar fi răspuns cu dragoste la dragostea lui Dumnezeu! Prin moartea lui, Isus ne cheamă și pe noi să renunțăm la vrăjmașia față de Dumnezeu și să nu mai fugim de El.

...vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! (2 Corinteni 5:20)

Cum să înțelegem următoarele cuvinte ale lui Isus?

Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! **Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?**“ (Luca 24:25-26)

Isus a trebuit să intre în gloria Sa prin suferință, dar nu în sensul că a trebuit să-și verse sângele pentru a satisface mânia lui Dumnezeu și a plăti pedeapsa pentru păcatele noastre. Isus nu a vrut să-și stabilească împărăția în această lume prin forță, ci prin slujire și devotament. Când Bunătatea absolută vine într-o lume care trăiește în rebeliune față de bunătatea lui Dumnezeu și oamenii răi refuză să asculte de Cel Bun, reacția lor va fi ură și violență. Isus a rămas consecvent în dragostea Sa. De aceea a fost necesar să meargă pe calea suferinței și a morții, biruind astfel ura.

Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. **Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți;** noi suntem martori ai Lui.

(...) Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare... (Faptele Apostolilor 3:14-15, 18-19)

⚓ 4 Isus: Biruitorul

Moartea lui Isus își dobândește sensul deplin prin învierea Sa. Învierea dovedește faptul că Isus nu a fost unul dintre numeroșii idealiști care, în cele din urmă, fusese învins de răutatea omului. Învierea este o mărturie divină a adevărului cuvintelor lui Isus și a faptului că Dumnezeu a devenit om. Învierea demonstrează că moartea nu are ultimul cuvânt, deoarece Isus a biruit moartea tocmai prin devotamentul Său până la moarte. El a purtat răutatea păcătoșilor cu dragoste. Prin unitatea cu El putem experimenta și noi libertatea de păcat.

Și pe voi, care erați morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile, după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra. (Coloseni 2:13-15, Versiunea GBV 2001)

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică. (1 Corinteni 15:57-58)

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

Trimite mesajul

Note de subsol:

1. Exodul 15:16 "... până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat." De comparat cu Psalmul 74:2, Isaia 50:1, 52:3.
2. Aceasta fusese o explicație răspândită în primul mileniu d.Hr.
3. Potrivit lui Tertulian (De pudicitia), Barnaba este autorul Scrisorii către evrei.
4. Analizând traducerea cuvântului hilasterion în alte limbi putem vedea că nu obținem o imagine uniformă similară cu traducerea românească "ispășire". În cele mai cunoscute traduceri din limba germană, cum ar fi versiunea originală din 1545 a lui Luther, respectiv ediția din 1905 a lui Elberfeld (Elberfelder) și în limba engleză a lui J.N. Darby, cuvântul hilasterion este tradus ca „scaunul harului/milei” (germană: Gnadenstuhl, engleză: mercy seat). John Wycliffe a tradus hilasterion ca „forgiver” (cel care iartă).
5. Această explicație este potrivită atât pentru jertfele pentru păcat, cât și pentru darurile de mulțumire. Interpretarea potrivit căreia animalul moare ca să substituie vina celui care sacrifică, nu se poate aplica la jertfe care nu au nicio legătură cu păcatul, ci au fost oferite pur și simplu din recunoștință. Mai mult, este important de menționat că pentru israeliții foarte săraci nu a existat conceptul de moarte ca substituție pentru păcat, deoarece jertfa lor a constat într-o zecime de efă (aproximativ 2,2 litri, conform unei alte explicații, 4 litri) din floarea făinii (Leviticul 5:11). Numai dacă jertfa a reprezentat un dar de mulțumire, e posibil să înțelegem de ce oamenii săraci au putut să înlocuiască sângele cu făină. Un alt exemplu este povestirea lui Cain și Abel, care nu au adus ca dar lui Dumnezeu jertfe pentru păcat, ci jertfe de mâncare (*Evrei 11:4, Genesa 4:1-4*).
6. Expresia „părtași firii dumnezeiești” nu înseamnă că nu mai suntem oameni, ci că avem o legătura strânsă cu Dumnezeu prin Isus.
7. Unii fundamentalști susțin că motivul pentru care Dumnezeu a respins jertfa lui Cain a fost faptul că a oferit numai plante și nu a vărsat sânge.

Copyright © www.crestini.info - Toate drepturile rezervate.

Conținutul acestor pagini poate fi reprodus integral, fără modificări pentru uz personal.

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!